

เทศน์เช้า วันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๔๕

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดสันติธรรมาราม ต.คลองตากต อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เรื่องของทานนะ เราทำทานกัน เรื่องของทาน เราให้ทานกัน เราให้ทานเพราะความเชื่อ ในกาลามสูตรบอกว่า อย่าเชื่อพระพุทธรูปเจ้าบอก อย่าเชื่อ อย่าเชื่ออย่างนั้นมันอย่าเชื่อในภาคปฏิบัติ ถ้าอย่าเชื่อในภาคปฏิบัติ ปฏิบัติแล้วมันต้องประสบความสำเร็จ เราปฏิบัติแล้วมันได้ตามความเป็นจริง อันนั้นถึงเป็นความเห็นของเรา ภาคปฏิบัติมันไม่ให้เชื่อ ต้องให้พบเห็นเอง อันนั้นมันแก้กิเลสไป

แต่ถ้าศรัทธาความเชื่ออย่างนี้ ศรัทธาความเชื่อก่อน ถ้าไม่มีศรัทธาความเชื่อก่อน มันไม่เริ่มต้นนะ ศรัทธาความเชื่อถึงให้เกิดมีการทำทาน ถ้ามีการทำทานขึ้นมา เพราะว่าเวลาคนบ้านนอกคอกนาเขาพูดกันนะ ว่าถ้าเราไม่ทำบุญกุศลไว้เลย เวลาตายไปจะไปกินอะไร เขาเชื่อของเขาได้แค่นั้น ความคิดประเพณีสอนกันไว้ว่าอย่างนั้นนะ ว่าตายไปแล้วเราต้องตายต้องเกิด มันต้องแสวงหาที่พักที่อยู่อาศัย แสวงหาที่อยู่อาศัยของแต่ละบุคคล ถ้าแต่ละบุคคลก็ต้องคิดอย่างนั้นไปนั้นความคิดหยาบๆ เห็นไหม ถ้าความเชื่ออย่างนั้น

แต่ความเชื่ออย่างเรานี้มันเชื่อเพื่อจะเอาชนะกิเลสเลย เห็นไหม ถ้าเราเชื่อเพื่อจะเอาชนะกิเลส เราก็ต้องดึงตัวเราเข้ามา ถ้าเราไม่ดึงตัวเราเข้ามา เราอยู่ที่ไหนเราก็อยู่ได้ เป็นการประพฤติปฏิบัติ ว่าประพฤติปฏิบัติที่ไหนก็ได้ ทำไมจำเป็นถึงต้องไปวัด เหมือนกันเลย เราจำเป็นไหมต้องไปโรงพยาบาล เห็นไหม เราเจ็บไข้ได้ป่วยด้วยโรคธรรมดา เราหายากินของเราเองก็หาย

ไอนี้ก็เหมือนกัน ความลึกลับลึกลับ ความเคลือบแคลงของเรา เรื่องหยาบๆ ขึ้นมา เราพอทำได้ แต่เราความจริงขึ้นมา ถ้าเราเห็นขึ้นมา เห็นไหม ความเห็นนั้นเห็นจริง แต่ความเห็นนั้นไม่จริง ไอนี้เรื่องนี้มันเป็นเรื่องความจริง เรื่องความจริงผู้ที่ประพฤติปฏิบัติจะเข้าไปประสบ แต่เรายังไม่ประพฤติปฏิบัติ เรายังไม่ประสบ เราก็ยังไม่คิดเรื่องนี้มันมีความสำคัญ

แต่พอมันไปถึงต้องการความเชื่อ เห็นใหม่ ความเชื่อขึ้นมา ความเห็นของเราเห็นขึ้นมา เราเห็นเองเราจะทำไมไม่เชื่อตัวเราเอง?

ถ้าเราเชื่อตัวเราเองขึ้นมา เห็นใหม่ ความเชื่ออันนี้ผิด ความเชื่ออันนี้มันเป็นเชื่อเรื่องการสร้างภาพ นิमितน์เป็นภาพเกิดขึ้น ความเห็นนั้นเห็นตามความเป็นจริง เห็นจริงๆ เลย นิमितเกิดขึ้นจริงๆ แต่นิमितน์เกิดขึ้นมามันเป็นความจริงก็ได้ มันเป็นความหลอกลวงก็ได้ เพราะอะไร เพราะใจของเรามันยังไม่แน่นอน ใจของเรายังมีกิเลสอยู่ในหัวใจ กิเลสมันพาให้เราคิดตามไปประสา นั้น

ถ้าความคิดตามไปประสา นั้น ความเห็นของเรา เห็นใหม่ กิเลสพาเห็น เห็นจริงๆ แต่ไม่ใช่เห็นตามธรรม เห็นตามกิเลสพาเห็นด้วย เห็นตามที่ว่าเราประพฤติปฏิบัติเข้าไปด้วย อย่างนี้ถ้าเรายึดของเรา นั้นนะอย่างนี้เราแก้ไขของเราไม่ได้

ถ้าไปหาครูบาอาจารย์นะ ครูบาอาจารย์จะชี้เลยว่าอะไรผิดอะไรถูก ถ้าผิดหรือถูก เห็นใหม่ แต่ถ้าความเห็นมันเห็นแล้ว มันจะผิดหรือจะถูก มันแก้ไขไม่ได้ แก้ไขไม่ได้ตรงไหน ตรงที่สภาวะที่มันเห็น มันเห็นจริงๆ แล้ว อันนั้นมันแก้ไขสิ่งนั้นไม่ได้ แก้ไขอดีตไม่ได้ แต่แก้ไขความเห็นของเราได้ แก้ไขความรู้สึกของเรา

ความรู้สึกของเรา ถ้ามันรู้สึกมันผูกมัด เห็นใหม่ มันเห็นแล้วถ้าเราไม่ปล่อยวาง เราก็ออยาก สิ่งนั้นอีก ออยากตรงนี้เป็นกิเลส ออยากความเห็น ออยากความรู้สึก พอมันเห็นขึ้นมา มันจะมีความสุข ใจนี้มันจะฟู มันจะพองมากเลย เพราะอะไร เพราะมันเห็นสิ่งที่เป็นสิ่งที่แปลกประหลาดจากโลกเขา โลกเขาไม่เคยเห็นสิ่งนี้ เราเห็นได้อย่างไร มันจะแปลกประหลาด นี้กิเลสมันจะยึด ยึดใจดวงนั้น แล้วความเห็นนั้นยึดอันนี้แล้ว มันจะไม่ก้าวเดินอีก

เหมือนกับเรายึดความเห็นของเรา เห็นใหม่ มันจะไม่ก้าวเดินต่อไป ถ้าเราปล่อยความเห็นของเรา เราปล่อยบั้นมันจะตามเข้าไป นี่มันต้องครูบาอาจารย์แก้ไขตรงนี้ นี่ไปวัดไปวาสาคัญ สำคัญตรงนี้

โรคบางอย่างไม่รักษามันก็หายเอง โรคบางอย่างไม่รักษา มันจะหายไม่ได้เลย แล้วโรคของกิเลสนี้ไม่มีทางเลยที่มันไม่รักษาแล้วมันจะหายเอง โรคของกิเลสนะ มันจะหายเอง ขนาดมีครูบาอาจารย์พาควบคุมอยู่ มันยังความเห็นมันเห็นบ่อยครั้งเข้า มันเชื่อมันเข้า มันก็ยึดมันนะ ยึด

มันความเห็นของเรา จนถึงจุดหนึ่ง เห็นใหม่ ครูบาอาจารย์ถึงบอกไว้ ว่าเราซึบออกมา ความเห็นของเรา วุฒิภาวะของใจยังไม่ถึงกัน บอกไปเลยนะ

“ถ้าความเห็นอันนี้เห็นผิดไป แล้วถ้าเห็นถูกขึ้นมา จะมาราบศพที่หลัง” จะมาราบศพที่หลัง จะมาอ้อที่หลัง ถ้าอ้อที่หลังนั้น มันความเห็นของเราถูกต้อง

นั่นนะไม่ให้เชื่อๆ อันนี้ พระพุทธเจ้าไม่ให้เชื่อความเห็นที่ว่าเราไปเห็นความผิด ถูกต้อง แต่พระพุทธเจ้าให้เชื่อเรื่องบุญกุศล ให้เชื่อเรื่องมรรคัง เราต้องสร้างเหตุของเราขึ้นมา ถ้าเราสร้างเหตุของเราขึ้นมา ผลมันจะตามมา ถ้าเราไม่มีเหตุขึ้นมา ผลมันจะไม่ตามมา ที่เราทำอยู่นี้เราทำอะไร เราทำเหตุ เห็นใหม่ เราสร้างเหตุของเราขึ้นมา

เหตุเราสร้างขึ้นไปๆ เห็นใหม่ จากทาน ศีล ภาวนา มันจะเกิดขึ้นไปโดยที่ว่ามันปลุกเร้าใจของเราเอง ถ้ามันปลุกเร้าใจของเราเอง ทำแล้วธรรมเกิดขึ้นไป มันละเอียดอ่อนเข้าไป ใจมันละเอียดอ่อนเข้าไป มันจะต้องการสิ่งที่มีคุณค่ามากขึ้น

ถ้าต้องการสิ่งที่มีคุณค่ามากขึ้น มันก็มีความศรัทธาการกระทำ เห็นใหม่ ศรัทธาความเชื่อ การกระทำเข้าไป เชื่ออันนี้เป็นเชื่อฝ่ายมรรค แต่ถ้าไม่เชื่อสิ่งนั้น ไม่เชื่อสิ่งที่ว่าพระพุทธเจ้าบอก นั้น ไม่ให้เชื่อเพราะว่าอะไร? เพราะอันนั้นเป็นสมบัติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใช่ ไหม?

เงินของในกระเป๋าของใครก็เป็นเงินกระเป๋าของคนนั้น ไม่ใช่เงินของเรา ถ้ายกให้เราดู เราก็เห็น แต่ไม่ใช่เงินของเรา เพราะไม่ใช่ของเรา ความสุขไม่เหมือนกัน แต่เงินของเราจะมีมากมี น้อยในกระเป๋าของเรา มันจะมีรู้สึกความผูกมัดของเรา มันมีความภูมิใจภูมิใจของเรา

อันนี้ก็เหมือนกัน ถ้าใจเราเห็นขนาดไหน สมบัติของเราเกิดขึ้นมา อันนี้มันไม่ใช่ความเชื่อ หรอก มันเป็นปัจจัยจัดตั้ง รู้จำเพาะใจดวงนั้นเลย มันเห็นตามความเป็นจริง มันรู้ตามความเป็นจริง มันถึงต้องเกิดการประพฤติปฏิบัติ

ในการปฏิบัติ เห็นใหม่ สร้างภาพขึ้นมาๆ แล้วพยายามทำลายภาพนั้น มันแก้กิเลสไม่ได้ หรอก แต่การเห็นนิมิตขึ้นมาเห็นกาย มันก็เป็นเห็นภาพเหมือนกัน แต่ไม่ได้สร้างภาพขึ้นมา มันจะเป็นของมันเอง เห็นใหม่ มันสร้างขึ้นมา มันจะเป็นของมันขึ้นมา ถ้าเราพยายามทำจิตสงบของเรา ขึ้นมา มันจะเกิดขึ้นมา

พอเกิดขึ้นมา ให้ดูความเป็นอนิจจังของมัน มันเป็นอนิจจังในตัวของมัน แต่ขณะที่เราเห็น เราเห็นด้วยความเร็วมาก มันเห็นแล้วมันจะยิดของมัน เห็นแล้วมีความภูมิใจ ความภูมิใจของเราว่า เราเห็นๆ สิ่งนั้น มันจะชนพองสยองเกล้าณะ ความชนพองสยองเกล้ามันสะเทือนหัวใจ แล้วมีความสุขอันนั้น

แต่เราลืมไปไง ลืมไปว่าสิ่งนี้มันเป็นสิ่งที่ว่าเราต้องตั้งไว้ให้ได้ จับต้องให้ได้แล้วแปรสภาพไป ไม่ใช่การสร้างภาพขึ้นมา การสร้างภาพขึ้นมาเป็นวิปัสสนิก เห็นไหม วิปัสสนิกขึ้นมา กิเลสมันหลอก หลอกกว่าเราเป็นคนมีคุณงามความดี เราวิปัสสนาแล้วเราได้ผลงานแล้ว นี่ วิปัสสนิก นึกอย่างนั้นขึ้นมา มันถึงไม่ได้ผลงานของมัน

ถ้าเราทำตามความเป็นจริง การชำระกิเลสได้ บังคับตั้งนี้ ความเป็นจริงของมัน มันจะชำระกิเลสได้เป็นชั้นเป็นตอนเข้าไป มันจะเห็นสภาวะความเป็นแบบนั้น แล้วมันว่า อ้อ.. ทำไมเราโง่อย่างนี้? เราไม่เข้าใจสิ่งนั้น

คำพูดตอกย้ำทุกวัน “ฟังจนชินหู พูดยจนชินปาก แต่หัวใจมันค้าน” หัวใจมันไม่เห็นตามความเป็นจริง เพราะกิเลสมันปิดบังไว้

เราถึงต้องพยายามทำความสงบของใจขึ้นมา ให้มันไม่มีเราไม่มีตัวตนของเราเข้าไปยึดมัน ถือมันมันมากเกินไป ความสุขเกิดจากความสงบนี้มันก็มีสุขมหาศาลแล้ว มีความสุขมหาศาล มหาศาลจริงๆ มหาศาลเพราะเราไม่เคยพบเคยเห็น แต่ความสุขมหาศาลอันนี้เป็นคุณค่าของการเป็นบาทฐานเท่านั้นเอง เป็นสมถกรรมฐานยกขึ้นวิปัสสนากรรมฐาน ถ้ายกขึ้นวิปัสสนากรรมฐานได้ อันนั้นมันจะเป็นความเห็นของเราเกิดจากอันนั้น

เกิดจากเราสร้างสมของเราขึ้นมา แล้วทำของเราขึ้นมาจนเป็นประโยชน์ของเราขึ้นมา ถ้าเราไม่สร้างสมของเราขึ้นมา มันเป็นเงินของคนอื่น เป็นสมบัติของคนอื่น เราก็ได้ดีใจไปกับเขา เห็นไหม ถ้าเรามีพรหมวิหาร ๔ ถ้าเราไม่มีพรหมวิหาร ๔ เราเห็นสมบัติของคนอื่น เราก็อยากได้ อยากจนมีความเห็นของเรา มันก็ตัดแปลง ความเห็นของเรามันก็คิดไปตามความเห็นของเรา นั่นมันไม่เป็นพรหมวิหาร ๔ ขึ้นมาแล้ว ถ้ามันเป็นพรหมวิหาร ๔ เห็นไหม เราต้องดีใจ เราต้องเห็นคุณงามความดี เราต้องชื่นใจไปกับเขา แล้วเราต้องทำได้สิ่งนั้นเหมือนกัน ถ้ามันทำได้สิ่งนี้ขึ้นมา มันเป็นสมบัติของเรา

ศาสนาเกิดขึ้นที่หัวใจ ศาสนาแก้เรื่องของใจ ศาสนาแก้เรื่องความเห็นผิด ความเห็นผิดของใจ ใจมันเห็นผิดของมันไป เราถึงได้เดือดร้อนอยู่อย่างนี้ เดือดร้อนเพราะอะไร เดือดร้อนเพราะมันไม่ลงโดยความเป็นจริง

เราจะทุกข์ แม้แต่เราทุกข์อยู่ เห็นไหม ถ้าใจมันเป็นความเป็นจริงนะ เราทุกข์อยู่เราก็อยอมรับความเป็นทุกข์อันนั้น เรายอมรับความทุกข์นั้น แล้วมันก็ไม่เดือดร้อนเป็น ๒ เท่า ๓ เท่า ถ้าเรามีความทุกข์อยู่ แล้วเราบอกว่าเราไม่ต้องการ เราผลัดใส่ เห็นไหม นั่นนะเราผลัดใส่ขนาดไหน มันก็แบบว่ามันบวก ๒ บวก ๓ เข้าไปในการยึดมั่นถือมั่นนั้นนั้นนะ มันบวก ๒ บวก ๓

ถ้ามีความสุขก็เหมือนกัน มีความสุขอยู่ ถ้าเรามีความสุขของเรา เราอยู่กับความสุข เห็นไหม มันก็อยู่เป็นตามความเป็นจริง ถ้าเราอยากได้มีความสุขอีก ความสุขนี้ไม่อยากพลัดพรากไปจากเราเลย นั่นมันก็มีการผลัดใส่ มีการยึดมั่นถือมั่น นั่นนะความเห็นผิดของเรา เราต้องแก้ความเห็นผิดของเรา ถ้าใจนี้มีความเห็นผิด มันแก้ความเห็นถูกขึ้นมาเป็นขั้นเป็นตอนขึ้นมา เห็นไหม มันจะแก้ความเห็นถูกของมันเป็นขั้นเป็นตอนจากความเห็นผิด

ถ้ามีการแก้ความเห็นผิดได้ มันจะคือการปลดปล่อย นี่คือการปล่อยวาง ทิฏฐิมานะของใจจะเปลี่ยนไปสภาวะเป็นแบบนั้น สภาวะมันจะดีขึ้น ดีขึ้นจากวุฒิภาวะของใจ ใจมันจะดีขึ้นแน่นอน ถ้ามีอาหารเรื่องธรรมเข้าไปถึงใจนะ ธรรมนี้เป็นอาหารของใจ ให้ใจเต็มกินแล้วมีความอิ่มเต็มในหัวใจ

นี่หวังในศาสนา หวังในการประพฤติปฏิบัติ หวังแล้วมันสมหวังได้ แต่หวังในความเป็นอยู่ของเรา หวังในเรื่องของโลก มันไม่มีทางสมหวัง เพราะมันต้องพลัดพรากทั้งหมด สิ่งใดเกิดขึ้นมาสิ่งนั้นต้องพลัดพรากจากเราไปทั้งหมดเลย แล้วสิ่งที่พลัดพรากมันจะเป็นสิ่งที่พึ่งกับเราจริงได้อย่างไร?

ของอยู่กับเราก็ดูแล้วแต่ มันก็ต้องเสื่อมสภาพของมันไปทั้งนั้น สรรพสิ่งทั้งหมดเลย แต่สิ่งที่เสื่อมสภาพแล้วเห็นโทษมากที่สุดคือเรื่องของร่างกาย มันจะแก้เท่าไร เห็นไหม ๑๐๐ ปีต้องแปรสภาพไป สิ่งที่อยู่กับเราแล้วมันจะให้ทุกข์กับเรานะ คนเราเวลามันเบื่อหน่าย เวลามันมีอายุมากขึ้นมา เบื่อหน่ายในธาตุในชั้น มันอยากจะพ้นๆ ไป

แต่ของเรานี้ยังไม่ถึงขนาดนั้น เรามันก็ยังเฝ้ารักษามันไป แต่เราต้องรีบทำประโยชน์จากมัน ครูบาอาจารย์บอกว่า “ตายก่อนตาย” ถ้าเรา “ตายก่อนตายได้” เห็นไหม ใจมันไม่ยึดมั่นถือมั่น มันตายไปจากสิ่งนั้น แล้วมันจะเอาความทุกข์ยากมาจากไหน แต่ถ้าใจมันยังยึดมั่นถือมั่น มันไม่ยอมตาย มันติดค้ำของมัน แต่มันก็ต้องตาย มันต้องเสื่อมสภาพ

ความเสื่อมสภาพของร่างกายนี้แปรสภาพแน่นอน แต่หัวใจนี่คงที่ตลอดไป คงที่ในสถานะมันมีอยู่ แต่ไม่คงที่ในสถานะของมนุษย์ใจ คงที่ในสถานะที่มันมีอยู่ มันจะมีอยู่อย่างนี้ แล้วมันแปรสภาพ มันเกิดตายเกิดตาย มันเกิดในสถานะไหน มันก็ได้สถานะนั้น

บุญกุศลสำคัญตรงนี้ไง สำคัญตรงมีสถานะที่มันดีขึ้นมา มันเกิดจากเชื่อตรงนั้น ถ้าเชื่อมันดีมันต้องให้ผลที่ดี เชื่อมันดีมันต้องให้สิ่งที่ดี เชื่อคือยางเหนียวในหัวใจ ยางเหนียวในหัวใจมันต้องพาเกิด เกิดในสถานะต่างๆ เกิดในความสุข เกิดในที่ว่าพอปลงพอวางได้ในเรื่องของทุกข์ยาก เพราะเกิดจากการกระทำของเรา นี่การกระทำมันถึงตัดแปลงตน ถ้าเรามีความพอใจในการกระทำมันถึงจะตัดแปลงตนได้ ถ้าตัดแปลงตนได้ เราก็จะเข้าถึงความสุขอันหนึ่ง แล้วเราจะได้สถานะที่ว่าเราสมหวังอันหนึ่ง

นี่หวังในธรรม อันนั้นสมหวังในความปรารถนา ไม่อย่างนั้นไม่มีสิ่งใดจะสมหวัง ในโลกนี้ไม่มีสิ่งใดสมหวัง แค่งของเครื่องอาศัย เห็นไหม เครื่องอาศัยมันปัจจัย ปัจจัยเครื่องอาศัยจำเป็นจำเป็นในสถานะที่เครื่องอาศัยมัน ต้องอาศัยมัน ต้องแสวงหามัน แต่มันของชั่วคราว กับความเป็นจริงที่เราแสวงหานี้มันเป็นความจริง ความจริงเราถึงต้องแก้ไข

นี่ศาสนาละเอียดอ่อน เห็นไหม มันละเอียดเป็นชั้นๆ เข้าไป จนถึงความจริงถึงที่สุด เห็นไหม แก้ไขใจจนไม่มีเชื่อในหัวใจ ทำได้.. ทำได้แน่นอน เพราะทำได้แน่นอน ไม่ต้องไปถามใครเลยนะ ถามตัวเราเอง ทุกข์มีไหม? ทุกข์เกิดขึ้นที่ไหนทุกข์ต้องดับได้ มันมีมิดที่ไหน มันมีสว่างที่นั่น

นี่ก็เหมือนกัน มีดวงสว่างมันต้องแปรสภาพไป ทุกข์เกิดขึ้นในหัวใจ ทุกข์มีในใจเรา ตรงนี้แก้ไขได้ ถ้าแก้ไขได้ ทุกข์ดับดับที่ใจของเรา ถ้าทุกข์มีจริง ศาสนามีจริง มรรคผลต้องมีจริง ถ้ามีจริง เราแก้ไขได้ ถ้าทุกข์ในหัวใจเราไม่มี พระพุทธเจ้าโกหก เห็นไหม นี่ทุกข์มันมีจริง ไม่มีทางโกหก พระพุทธเจ้าวางธรรมไว้ตามสมควรแก่ธรรมสมควรมาก

เราถึงว่าเราจะปรารถนาขนาดไหน เราจะหวังฟุ้งที่อื่นอย่างไรก็แล้วแต่ มันฟุ้งไม่ได้ มันต้องหวังฟุ้งสิ่งที่เป็นสัจธรรม ศาสนาเป็นสัจธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นอริยมรรค เกิดขึ้นในหัวใจ ถ้าไม่เกิดขึ้นเราก็อ้างเปล่า ถ้าเราพยายามสร้างขึ้นมา จะเกิดขึ้นมา เห็นไหม มักจะเกิดขึ้น

เวลาใจว่างเปล่า จับต้องใจไม่ได้เลย เวลาจิตมันสงบขึ้นมา เห็นไหม อ้อ.. มันเป็นอย่างนี้เอง มันจับต้องได้ แล้วยังวิปัสสนาเป็นชั้นเป็นตอนเข้าไป มรรคมันเกิดขึ้นมา ถ้ามรรคมันเกิดขึ้นมาในหัวใจของเรา มันเป็นสมบัติของเรา มรรคเกิดขึ้นแล้ว เหตุมันเกิดขึ้นแล้ว ผลมันจะเกิดขึ้น มันจะสมมุจเฉทปหานดับทุกข์ได้

“สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีการเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งทั้งหลายต้องดับเป็นธรรมดา”

มันต่างอันต่างอยู่ ต่างอันต่างจริง ทุกข์เป็นทุกข์ ใจเป็นใจ แยกออกจากกันโดยสมมุจเฉทปหาน โดยสัจธรรมความเป็นจริง แล้วมันจะทรงตัวของมันอยู่อย่างนั้นไปเป็นอกุปปิธรรม มันจะมีความสุขขนาดไหนในหัวใจของเรา ในหัวใจที่เกิดขึ้นอย่างนี้ นี่ศาสนา มันมีจริงอย่างนั้น ถึงมันยืนยงในใจของเรา ในหัวใจของเรา เอวัง